

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๒๔

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00024

๒๔...

วันพระนี้ก็เช่นเดียวกับวันพระอื่น ๆ เมื่อท่านพระครูลงมาจากกุฏิชั้นบน ก็พบผู้คนมากหน้ามั่งรอรออยู่ที่กุฏิชั้นล่าง ทั้งที่เวลาขณะนั้นเพิ่งจะตีสี่ หน้าตาของแต่ละคนล้วนบ่งบอก ว่ากำลังประสบปัญหาชีวิตอย่างหนัก หวังจะมาพึ่งท่านให้ช่วยขจัดปัดเป่า

นายสมชายซึ่งนอนอยู่กุฏิชั้นล่าง ต้องลุกขึ้นมาทำหน้าที่รับแขกแต่ตีงแต่ตีง ที่สำคัญคือคอยจดจำว่าใครมาก่อนมาทีหลัง จะได้ไม่มีการลัดคิวกัน แยกบางคนก็นั่งตากน้ำค้างรอ คิวตั้งแต่กุฏิยังไม่เปิด ต้องทนยุงทณหนาวเพราะอยากเข้าพบท่านก่อน

ข้างฝ่ายนายสมชายก็เป็นคนยุติธรรมไม่มีใครเหมือน เพราะไม่ยอมรับสินบาทคาดสินบนใด ๆ ใครมาก่อนก็จัดให้เข้าพบก่อน ท่านพระครูกำชับนักกำชับหนา ว่าให้จัดลำดับอย่างเที่ยงธรรม ไม่ว่าใครจะใหญ่โตมาจากไหน ยากดีมีเงินอย่างไรก็ต้องเรียงตามลำดับก่อนหลังทั้งสิ้น

ท่านพระครูขอตัวไปลงอุโบสถเพื่อทำสังฆกรรมร่วมกับภิกษุรูปอื่น ๆ ซึ่งจะกินเวลาประมาณสองชั่วโมง และช่วงเวลานี้ท่านก็จะนำพระเณรปฏิบัติกรรมฐาน แล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เปตชน หรือที่เรียกตามภาษาชาวบ้านว่า “พวกผี”

บรรดาเหล่านี้บ้างก็ท่องเที่ยวอยู่แถววัด คอยรับส่วนบุญส่วนกุศลจากผู้ที่อยู่ทิศมาให้ บ้างก็มาจากที่ไกลโดยคำบอกเล่าของบรรดาเพื่อนผีด้วยกัน ท่านพระครูเคยเล่าให้พระบัวเหี่ยวฟังว่า พวกผีเหล่านี้ก็เหมือนคน เวลาไปรับประทานอาหารตามที่ต่าง ๆ ร้านไหนร่อยก็จะบอกเพื่อนฝูงญาติมิตรให้ไปลองรับประทานอาหารบ้าง ผีก็เช่นกัน เมื่อพวกเขาเห็นว่าที่วัดแห่งนี้มีคนมาทำบุญ และมีพระปฏิบัติกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ ก็จะพากันมาคอยรับพร้อมทั้งบอกต่อไปยังเพื่อนผีญาติผีของตน

การที่พวกผีเหล่านี้ต้องมาเร่ร่อนขอส่วนบุญจากมนุษย์ก็เพราะ พวกเขาไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ในสมัยที่ยังมีชีวิตก็ไม่เคยทำบุญทำทาน เมื่อตายลงจึงต้องมาเป็นเปรตคอยรับส่วนบุญจากผู้อื่น วันไหนไม่มีผู้อุทิศมาให้ก็ต้องทุกข์ทรมานเพราะความหิวโหย แต่เปตชนเหล่านี้ก็ยังดีกว่าพวกสัตว์นรก เพราะพวกหลังนี้นอกจากจะ

อดอยากหิวโหยแล้ว ยังถูกลงโทษทัณฑ์ด้วยวิธีต่าง ๆ ตามกรรมที่เขาได้ทำมาอีกด้วย

เสร็จจาก “โปรดผี” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เดินกลับมายังกุฏิเพื่อ “โปรดคน” ต่อพระบัวเหี่ยวเดินตามมาสังเกตุการณ์เช่นทุกครั้ง ด้วยเป็นความประสงค์ของท่านพระครูที่ต้องการให้พระใหม่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

เมื่อนั่งที่อาสนะประจำของท่านแล้ว นายสมชายจึงบอกให้ชายวัยหกสิบเศษคลานเข้าไปใกล้ ๆ เพื่อจะได้ไม่พูดข้ามศีรษะผู้อื่น บุรุษนั้นคลานเข้าไปในระยะหัตถบาส กราบสามครั้ง แล้วนั่งอยู่

“มีเรื่องอะไรจะไปเลยโยม” ท่านกล่าวอนุญาต

“ครับหลวงพ่อกับผมมานั่งรอตั้งแต่ตีสอง นั่งอยู่นอกกุฏิ ผมขอบุญช่วยครับ” เขารายงานเหมือนจะประกาศว่า “ไม่ได้แซงคิวใคร”

“งั้นหรือ เอาละ จะให้อาตมาช่วยอะไรก็ว่ามา” หากเป็นเรื่องที่ไม่ใช่ความลับ ท่านจะพูดด้วยเสียงปกติ ยกเว้นเรื่องที่เจ้าตัวไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้ ท่านก็จะพูดเสียงเบาให้ได้ยินกันเพียงสองคน

“คือแม่ผมนะซีครับหลวงพ่อกับ”

“แม่โยมเป็นอะไร” ท่านถามเมื่อบุรุษนั้นไม่ยอมพูดต่อ

“เป็นผู้หญิงครับ แล้วก็เมียพ่อ” บุรุษผู้มีนามว่าบุญช่วยตอบชื่อ ๆ แต่ทุกคนที่นั่งฟังอยู่พากันคิดว่าเขาแกล้งพูดถ่วงเวลาคนอื่น

“อ้อ ที่มานั่งรอตั้งแต่ตีสองก็เพื่อจะมาบอกแค่นี้เองหรือ”

“มีอีกครับหลวงพ่อกับ ยังมีอีก” นายบุญช่วยรีบบอกเพราะกลัวถูก “ตัดคิว”

“คือแม่ผมแกล้งตายครับหลวงพ่อกับ”

“อายุเท่าไรล่ะ”

“ผมหรือครับ หกสิบห้าครับ”

“ไม่ใช่ อาตมาหมายถึงแม่โยมต่างหาก”

“แม่แปดสิบห้าครับ หลวงพ่อกับช่วยแกหน่อยเถิดครับ แกไม่อยากตาย รีบเร่งให้ผมมาขอคาถาหลวงพ่อกับ แกว่าหลวงพ่อกับมีคาถากันตาย” ลูก “ยอดกตัญญู” รายงาน

“อ้อ เรื่องแค่นี้เอง นี่กว่าจะมาเรื่องอะไร ไม่อยากหกรอกโยม เรื่องง่าย ๆ เดี๋ยวอาตมาจะบอกคาถาให้” ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นพลอยตื่นเต็นไปด้วย ต่างพากันเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“กลับไปบอกแม่โยมนะ คาถากันตายมีอยู่สองข้อคือ หนึ่งหายใจเข้าไว้ สอง กินข้าวเข้าไว้ ปฏิบัติได้สองข้อนี้รับรองว่าไม่ตาย ที่เขาตาย ๆ กัน เพราะไม่ยอมหายใจ ไม่ยอมกินข้าว” คำตอบท่านพระครูทำให้คนอื่น ๆ หัวเราะ ยกเว้นบุรุษเจ้าของเรื่อง เขารับกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วเอ่ยลา

“ขอบคุณหลวงพ่อกับมากครับ ผมขอลา”

“จะรีบไปไหนเล่าโยม”

“จะรีบไปบอกแม่ครับ แกคงดีใจที่ได้คาถา”

“เดี๋ยวก่อน อาตมายังไม่ได้บอกเคล็ดลับ ยังมีเคล็ดลับอีก อาตมาจะบอกให้ คือเราต้องไม่กลัวตาย ต้องกล้าเผชิญกับมัน คนที่กลัวตาย อาตมาเห็นตายทุกที”

“ถ้าไม่กลัวแล้วไม่ตายใช่ไหมคะหลวงพ่อ” สตรีผู้หนึ่งเอ่ยถาม

“กลัวหรือไม่กลัวมันก็ต้องตายทุกคนนั่นแหละ แต่เท่าที่อาตมาสังเกตดู คนที่กลัวตาย มักตายเร็ว คนไม่กลัวจะตายช้า ฉะนั้นจงอย่ากลัวตาย แต่จงมีสติรู้เท่าทันชีวิตว่ามันไม่เที่ยง มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ตามเหตุปัจจัย เมื่อเรามีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาเราก็จะทำดี พุทธดี คิดดี ทำได้อย่างนี้เราก็จะไม่กลัวตาย เพราะเรารู้ว่าจะไม่ไปทุกคติ คนที่เขากลัวตายก็เพราะกลัวจะไปไม่ดี เช่นไปเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น โยมพอจะเข้าใจที่อาตมาพูดไหม”

“เข้าใจครับ” นายบุญช่วยตอบ

“เข้าใจว่ายังไง ไหนลองบอกมาซิว่าจะไปบอกแม่ว่ายังไง” ท่านถือโอกาสซักซ้อมความเข้าใจ เพราะมีคนที่อยู่ในประเภท “ฟังไม่ได้ศัพท์จับเอาไปกระเดียด” ท่านพูดอย่างหนึ่ง เขาเอาไปพูดอีกอย่างแล้วอ้างว่าท่านพูด ทำให้เข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนกันไปยกใหญ่ เหตุนี้ท่านจึงต้อง “ตรวจสอบ” เพื่อความถูกต้องชัดเจน

“เข้าใจว่าให้หายใจเข้าไว้กับกินข้าวเข้าไว้แล้วจะไม่ตาย ส่วนเคล็ดลับก็คือต้องไม่กลัวตาย หลวงพ่อให้ผมไปบอกแม่อย่างนี้ครับ” บุรุษสูงวัยตอบตามระดับสติปัญญาของตน “เครื่องรับ” ในตัวเขารับได้เท่านี้

“อ้อ อาตมาพูดว่ายังมีงั้นหรือ โยมแน่ใจนะ”

“แน่ใจครับ” เขายืนยัน

“งั้นก็ให้พระบัวเหี่ยวเป็นพยานก็แล้วกัน พระบัวเหี่ยว อาตมาพูดอย่างที่โยมคนนี้บอก หรือเปล่า” ต่อหน้าคนอื่นที่ไม่คุ้นเคยกัน ท่านเรียกพระบวชใหม่ว่า “พระบัวเหี่ยว” และแทนตัวท่านว่า “อาตมา”

“ไม่ใช่ครับ หลวงพ่อพูดว่าอย่างนี้” พระบัวเหี่ยวอธิบายจนบุรุษนั้นเข้าใจถูกต้องเป็นอันดี ท่านพระครูจึงอนุญาตให้เขากลับไปได้ ต่อจากนั้นก็เป็นที่รอบของสตรีวัยห้าสิบ

“หลวงพ่อก็จะฉันอยากตาย” เป็นเป็นประโยคแรกที่นางเอื้อเอ่ย

“อยากตายหรือ งั้นก็ตามโยมผู้ชายคนเมื่อกี้ไปสิ”

“ตามไปทำไมจะ” ถามงง ๆ

“อ้าว ก็จะได้ไปหาแม่เขานะสิ ไปแลกกันซะจะได้หมดเรื่อง เมื่อแม่เขาไม่อยากตาย ส่วนโยมอยากตาย ก็ควรจะแลกกันเสีย จะได้สมใจด้วยกันทั้งสองฝ่ายไงล่ะ”

“แหมหลวงพ่อ ถ้ามั่นทำยังงั้นได้ก็ดีนะสิ” นางว่า

“ก็ทำไมจะไม่ได้เล่า อาตมาถึงได้แนะนำไง หลวงพ่อเจริญไม่เคยแนะนำในสิ่งที่ไม่ดี” ท่านใช้มุขตลกเพื่อให้บรรดาผู้แบกทุกข์ทั้งหลายได้ผ่อนคลาย

“แต่ฉันอยากตายโดยไม่ต้องแลกเปลี่ยนกะใคร” หญิงนั้นยืนกราน

“อยากตายแน่หรือ” คราวนี้ท่านถามจริงจัง

“จ๊ะ” ตอบเสียงอ่อย

“งั้นก็เชิญตายได้ตามสบาย วัดนี้มีพร้อม ทั้งเมรุเผาศพ ทั้งพระสวดมาติกา ถ่านไม่มีก็ไม่มีเป็นไร ประเดี๋ยวให้สมชายไปสั่งที่ตลาดก็ได้ ว่าแต่ว่าโยมจะเอาโลงแบบไหน เอาไม้จำปา หรือไม้จำปา” เห็นท่าทางท่านเอาจริงเอาจัง หญิงนั้นก็ใจฝ่อ อยากจะเปลี่ยนใจแต่ก็อายคนอื่น จึงฝืนตอบไปว่า

“แล้วแต่หลวงพ่อกับจะเมตตาเถิดจ๊ะ ไม่อะไรก็ได้”

“แล้วแต่อาตมาไม่ได้สิ ก็อาตมาไม่ได้เป็นคนตายนี่”

“งั้นโลงจำปาก็ได้จ๊ะ” สตรีวัยห้าสิบตอบเสียงเบาลงทุกที เหงื่อภาพแตกซิก ๆ เพราะกลัวตาย

“เอาละ สมชายมานี่สิ ช่วยไปนิมนต์พระให้สิรูปสำหรับสวดมาติกา แล้วไปสั่งถ่านที่ตลาดให้ห้ากระสอบ” ท่านหันมามองหญิงนั้นแล้วพูดว่า “ผอม ๆ อย่างโยมห้ากระสอบก็หมดไม่มีเหลือ” คนแบบทุกข์มีท่าทางล้งเล พูดเสียงอ่อย ๆ ว่า

“หลวงพ่อดีใจกลัวร้อน เอาถ่านมาเผาฉัน ฉันก็ร้อนแยะนะซี”

“อ้าว ก็ในเมื่อโยมตายก็ต้องเผา จะให้ปล่อยเหม็นคลุ้งอยู่ในวัดได้ยังไง”

“งั้นฉันไม่ตายก็ได้” นางถือโอกาสเปลี่ยนใจ

“เอาให้แน่ ๆ จะตายหรือไม่ตาย อาตมาจะได้จัดการให้ตามประสงค์ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา อาตมาก็ทำอะไรไม่ถูกนะซี” หญิงนั้นคิดว่าท่านดูจึงร้องไห้โฮออกมา รำพึงรำพันว่า “ฉันกลัวใจจะหลวงพ่อดี ฉันอยากตาย แต่ก็ไม่อยากตาย ฮือ ๆ” นางพิร่ำพิไรรำพัน ทุกคน ณ ที่นั้นพากันสมเพช เรื่องของคนอื่นดูช่างน่าสมเพช หลงลืมไปว่าบางทีเรื่องของตัวเองนั้นน่าสมเพชเสียยิ่งกว่า

“ตั้งสติให้ดี ๆ โยม หยุดร้องไห้เสีย แล้วเล่าไปว่าโยมกลัวใจเรื่องอะไร ถ้าเอาแต่ร้องไห้อยู่อย่างนั้น อาตมาจะรู้ได้ยังไง” นั้นแหละนางจึงหยุดร้องไห้ ไข่มือกปาดน้ำตาแล้วเช็ดมือกับผ้าห่ม จากนั้นจึงเริ่มต้นเล่าถึงเหตุแห่งความทุกข์โศกต่าง ๆ จับใจความได้ว่า สามีลักลอบได้เสียกับคนใช้ในบ้าน เมื่อนางไล่คนใช้ออก สามีก็ไปเช่าแฟลตอยู่กับคนใช้ ไม่ยอมกลับบ้านกลับช่อง

“หลวงพ่อดี ทำไมพวกผู้ชายถึงชอบยุ่งกับคนใช้คะ” สตรีอายุประมาณสามสิบสามขึ้น หล่อนก็ประสบปัญหาอย่างเดียวกัน ท่านพระครูเห็น “เข้าเค้า” จึงใช้ “เห็นหนอ” สำนวนดูว่าผู้คนที่นั่งอยู่ต่อหน้าท่านนี้ มีใครบ้างที่มาด้วยปัญหาอย่างเดียวกัน จะได้ตอบให้เสร็จ ๆ ไปเป็นชุด ๆ เพื่อประหยัดเวลา แล้ว “เห็นหนอ” ก็รายงานว่าภรรยาที่ประสบปัญหาเรื่องผัวมีเมียน้อย ในภรรยาที่อยู่สี่รายที่เมียน้อยเป็นคนใช้ ส่วนปัญหาเรื่องเมียมีชู้มีอยู่สองราย ทั้งแปดรายนี้สามารถใช้วิธีเดียวกันได้ในการแก้ปัญหา

“หลวงพ่อดียังไม่ตอบหนูเลยว่า ทำไมผู้ชายถึงชอบยุ่งกับพวกคนใช้” สตรีวัยสามสิบสามขวบคำตอบ

“เอ อันนี้อาตมาก็ไม่รู้จะตอบยังไง เพราะอาตมาก็ยังไม่เคยยุ่งกับคนใช้” คำตอบของท่านเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนในที่นั้น รวมทั้งคนถามด้วย

“แต่หลวงพ่อน่าจะตอบได้เพราะหลวงพ่อดีเป็นผู้ชาย” คนถามไม่ยอมแพ้

“หนูตอบเองคะ” หนึ่งในสี่ที่สามีมีเมียน้อยเป็นคนใช้ชั้นอาสา เสียงที่ตอบเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นเคือง “เพราะคนพวกนี้รสนิยมต่ำ ชอบของต่ำ ชอบกินของเน่าเหม็น จิตใจสกปรกต่ำทราม” หล่อนหันไปทางพวกผู้ชาย ล้อมรั้วป้องกันตัวเองเสร็จสรรพด้วยการกล่าว

“ขอโทษบรรดาสุภาพบุรุษที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ด้วยนะค่ะ ถ้าท่านไม่ได้เอาคนใช้ทำเมียก็อย่าได้ร้อนตัว” มนุษย์เพศชายก็เลยต้องนั่งนิ่งทั้งที่ใจอยากจะฉีกเนื้อหญิงปากกล้าคนนั้น

“หลวงพ่อกะ สามีนุชชอบดูรูปไป” สาววัยยี่สิบเศษถือโอกาส “ลัดคิว” ก็ที่คนอื่น ๆ ยังทำได้

“เขาสะสมรูปไปไว้ในลิ้นชักหัวเตียง เป็นรูปอุจาดลามกทั้งนั้น ดูไม่ได้เลยคะ”

“แล้วหนูไปดูทำไมจ๊ะ” ท่านถามยิ้ม ๆ

“ก็มันเห็นนะค่ะ” หล่อนแก้ตัว

“เขาวางให้หนูเป็นนั่นหรือ ไม่ใช่เขาอุตส่าห์ซ่อนไว้แล้วหนูไปค้นจนเจออะ” สตรีนั้นยิ้มแหย ๆ เพราะจริงดังที่ท่านว่า

“แบบนี้เป็นโรคจิตหรือเปล่านั้น อายุก็มากแล้ว ยังจะสัปดน ต่อหน้าคนอื่นทำเป็นอ่านหนังสือธรรมะ สะสมหนังสือธรรมะไว้เต็มตู้ แต่หลังจากแอบอ่านหนังสือโป๊สะสมรูปไป แถมเอาไว้บนหัวนอนอีกด้วย แบบนี้ต้องเป็นโรคจิตใช้ไหมคะ”

“หลวงพ่อก็คงไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่าหนูนะหึงแม่กระทั่งรูปไป” เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก แต่หญิงสาวกลับทำหน้าบูดบึ้ง หล่อนต้องการมาเอาคำตอบเรื่องนี้ แต่ท่านพระครูกลับเห็นเป็นเรื่องตลก หญิงสาวแน่ใจว่า สามีต้องเป็นโรคคามวิปริต หรือไม่ก็จิตวิปลาส จะอะไรก็แล้วแต่ หล่อนได้เก็บภาพและหนังสือลามกเหล่านั้นเผาเป็นจุณไปแล้ว ไม่ต้องการเก็บไว้ให้เป็นอัปมงคลแก่บ้านเรือน

“เอาละ ฟังทางนี้ วิธีแก้ปัญหारेื่องสามีนอกใจหรือภรรยาอกใจนั้นไม่ยากอะไรเลย ประเดี๋ยวอาตมาจะบอกวิธีให้ แต่ต้องทำให้ได้นะ ถ้าทำไม่ได้ก็แก้ปัญหาก็ไม่ได้ ต้องมีความอดทน มีความเพียรไม่ท้อถอย เคยมีคุณหญิงคนหนึ่งมาขอให้อาตมาช่วยแบบเดียวกันนี้ อาตมาก็แนะแนวทางให้ เขาก็ไม่ยอมทำตาม เลยไม่สำเร็จ”

“แล้วคนที่ทำตามจะสำเร็จทุกคนไหมคะ”

“สำเร็จแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ อาตมาวิจัยมาแล้ว น่าเสียดายที่คุณหญิงเขาไม่เชื่อ อาตมา อุตส่าห์ตั้งต้นมาหา พบบอกให้ กลับไม่ทำตาม สามีเขาเป็นรัฐมนตรีแต่ไปหลงรักคนใช้ถึงกับปลุกบ้านปลุกช่องให้อยู่ คุณหญิงก็เอาแต่ด่า สามีเลยไปอยู่กับคนใช้เสียเลย เวลาคนเขาจะมาติดต่อราชการเขาก็ไปหาที่บ้านคนใช้ คุณหญิงก็โกรธใหญ่ นี่มานั่งด่าตรงนี้” ท่านชี้ไปที่สตรีวัยห้าสิบนั่งอยู่

“ด่าใครคะ”

“ตำราจุ่มนตรีกับคนไข้”

“แล้วคนถูกตำเขาได้ยีนใหม่คะ”

“จะได้ยีนอะไร โน่นเขาอยู่กรุงเทพฯ กันโน่น คนที่ได้ยีนก็คืออาตมา แหม เขาตำฉอด ๆ ใครไม่รู้ก็นึกว่าตำอาตมา” ท่านพูดแล้วก็หัวเราะหึหึ

“นั่นหลวงพ่อบอกวิธีแก้ปัญหาค่ะ หนูจะได้นำไปปฏิบัติ” สตรีวัยสามสิบเร่งเร้า

“วิธีง่าย ๆ คืออย่าไปโกรธ ห้ามโกรธ ห้ามผูกพยาบาท แต่ให้แผ่เมตตาให้เขา ทั้งสองคน ขอให้เขาครองรักครองสุขกันอย่างราบรื่น อย่าไปด่าไปแข่งเป็นอันขาด”

“อ้อ หนูทำไม่ได้หรอกคะ ถ้าแข่งละก็พอทำได้” คนอายุสามสิบท้วงขึ้น

“แข่งไม่ได้ซี แข่งก็ไม่สำเร็จ ถ้าเราอยากให้เขากลับมาหาเรา อยากให้เลิกกับทางโน่น เราต้องทำให้ได้ มันอาจจะฝืนใจตอนแรก ๆ แต่พอทำไป ๆ ก็ชิน เมื่อชินเสียแล้วก็ไม่ต้องฝืนใจ คนเขาทำสำเร็จมาเป็นสิบ ๆ รายแล้ว นี่อาตมาบันทึกไว้หมด”

“แล้วคนที่ไม่สำเร็จมีไหมคะ”

“ก็อย่างที่บอก ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่สำเร็จ อย่างเช่นคุณหญิงเป็นต้น ถ้าทำได้รับรองสำเร็จทุกราย”

“คะ ถ้าอย่างนั้นนิมนต์หลวงพ่อดูต่อเถอะคะ”

“ก่อนแผ่เมตตาก็ต้องไหว้พระสวดมนต์เสียก่อน ให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุ महाกาย อย่างละจบ หลังจากนั้นจึงสวดพุทธคุณอย่างเดียว สวดเท่าอายุบวกหนึ่ง เช่น โยมอายุสามสิบ ก็สวดสามสิบเอ็ดรอบ”

“นั่นฉันก็ต้องสวดถึงห้าสิบเอ็ดรอบซีจ๊ะ” สตรีวัยห้าสิบพูดขึ้น

“ก็ไม่ยากอะไรนี่โยม ใช้เวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมง”

“แล้วนานใหม่คะถึงจะได้ผล” คนอายุสามสิบถามอีก

“เท่าที่อาตมาบันทึกไว้ อย่างเร็วก็หนึ่งเดือน อย่างช้าก็สามเดือน ขึ้นอยู่กับว่าใครมีสมาธิมากน้อยกว่ากัน อย่างคนหนึ่งเขามาเล่าให้อาตมาฟัง เขาบอกแรก ๆ เขาแผ่เมตตาไม่ได้ มันแผ่ไม่ออก พอนึกว่าเขาทำให้ตัวเจ็บช้ำ แทนที่จะบอกให้เขาเป็นสุข ๆ เกิด กลับแข่งให้เขาประสบความสำเร็จพินาศฉิบหาย แต่หลัง ๆ เขาก็ทำได้ รายนี้สามเดือนถึงสำเร็จ” เมื่อท่านบอกวิธีการแก้ปัญหาลง ปรากฏว่ามีผู้กราบแล้วคลานออกไปแปดราย เป็นสตรีหกบุรุษสอง

“หลวงพ่อกับ แม่อีหนูหนีไปอีกแล้วครับ” “เจ้าทุกข์” รายที่สามเข้าร้องเรียน เป็นชายวัยกลางคน หน้าตาซุ่มซัดหมองคล้ำ

พระบัวเหี่ยวซึ่งนั่งสังเกตการณ์อยู่ รู้สึกสงสารท่านพระครูที่ต้องรับฟังเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้คนทุกชั้นวรรณะ และปัญหาแต่ละคนก็มีต่าง ๆ กันออกไปชนิดที่เรียกได้ว่า “สารพันปัญหา” หากเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็ได้แสดงอาการท้อแท้เหนื่อยหน่าย คงให้ความเมตตาช่วยเหลือและรับฟังปัญหาของพวกเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ ทั้งที่บางปัญหาดูไร้สาระนายตาของพระบัวเหี่ยว

“หนีอีกแล้วหรือ โยมไปทำอะไรเขาละ” ท่านแกลังถาม “เห็นหนอ” รายงานว่าชายผู้นี้เมาเหล้าแล้วอาละวาด ตะเมียบจนตกบ้าน

“ก็ลงไม้ลงมือไปนิดหน่อยเองครับ” ตอบไม่ตรงนัก ครั้นจะโกหกก็ไม่กล้า เพราะรู้ว่าท่านตรวจสอบได้ เห็นเขาว่าท่าน “ตาทิพย์”

“อ้อ ขนาดตะตกบ้านนั่นนิดหน่อยหรือ ถ้ามีคนเขามาตะโยมตกบ้านมันนิดหน่อยหรือเปล่าละ”

“ผมคิดไปแล้วครับหลวงพ่อกับ” เขาก้มหน้าสารภาพ

“โยมพูดมายังนี่กี่ครั้งแล้ว ก่อนทำทำไมไม่คิด วันก่อนก็เอาส้มเขียวใส่หน้าเขา ไซ้ไหมละ” ชายนั้นก้มหน้านิ่ง ไม่ยอมตอบ ท่านพระครูจึงถือโอกาสสั่งสอนอีกว่า

“ถ้าวันนั้นเขาหลบไม่ทัน รับรองตาบอด อยากรมีเมียตาบอดไซ้ไหม”

“ไม่อยากครับ”

“ไม่ยากก็อย่าทำอีก”

“แล้วเมื่อไหร่เขาจะกลับครับหลวงพ่อกับ” ถามด้วยอยากรู้คำตอบ หลวงพ่อกันมีวาจาสิทธิ์ ถ้าท่านบอกสามวันก็สามวัน เจ็ดวันก็เจ็ดวัน ไม่เคยผิดพลาดสักครั้งเดียว

“เขาไม่กลับแล้ว ถ้าโยมไม่เลิกเหล้าเขาไม่กลับแน่ แต่ถ้าเลิกเหล้าได้ อีกเดือนหนึ่งเขาจะกลับ”

“ตั้งเดือนเขี้ยวหรือครับ”

“ไซ้ แต่หมายความว่าโยมต้องเลิกเหล้าได้นะ ก็เลิกเอาแล้วกันว่า เหล้ากับเมียจะเลือกใคร” บุรุษนั้นทำท่าลังเล ใจหนึ่งอยากเลิกเหล้า อีกใจก็อยากเลือกเมียเพราะขี้เกียจเลี้ยงลูกแต่ผู้เดียว มีลูกตั้งห้าคนยังเล็ก ๆ ทั้งนั้น คนหัวปีเพิ่งจะแปดขวบ คนเล็กยังไม่เต็มขวบดี ถ้าเมียไม่กลับเขาคงต้องตายเป็นแน่แท้ ในที่สุดจึงบอกกับท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อกับ ผมจะเลิกเหล้า ผมเลี้ยงลูกคนเดียวไม่ไหว”

“ดีแล้ว ต้องมีสัจจะนา เสียสัจจะเมื่อไหร่โยมต้องตาย มีตัวอย่างมากมาย โยมเคยได้ยินบ้างไหม”

“เคยครับ ทิดจาบเพื่อนบ้านผมก็ตายมาแล้ว หลวงพ่อจำได้ไหมครับ”

“จำได้สิ ก็คนนี่แหละที่มามากกว่าจะเลิกเหล้า เลิกไปได้ปีเดียวก็กลับมาอีก กินวันนั้นก็ตายวันนั้น เรื่องสัจจะนี่สำคัญมาก จำไว้นะ”

“ครับหลวงพ่อกับ ผมจะจำไปจนตายเลย ผมกราบลาละครับ”..

มีต่อ.....๒๕